

## Σ' ΕΝ' ΑΜΠΕΛΙ

Τοῦ θεοῦ τοῦ Βάχου ἀγάπη, ἀμπέλι ὀλόχαρο,  
 Στὸ δυνατὸ φτελιὰ ποῦ λάγνο σφίγγεσαι  
 Καὶ στὸ τιμητικὸ φρουρεῖς τὸ πράσινο  
 Τὰ ροδαλά σταφύλια σου,

Πῶς εἶσαι ὥραϊο μὲς τὰ φιλιὰ τοῦ Ἀπόλλωνα  
 Ποῦ τὸ κρασί στίς ρόγες θρέφει ὀγκώνοντας!  
 Μουρμουρίζει λὲς ἢ αἴρα μὲς τὴν κόμη σου  
 Φαλλικὸν ὕμνο εὐχάριστο.

Χαλβάνια χαρωπὰ πουλιὰ καθίζουνε  
 Θορυβῶντας μὲ πόθο ἀπὰ σὲ σένανε  
 Κ' ἓνα γνεφάκι ἀπ' ἔντομα τὰ ὀλόλαμπρα  
 Φτερά χτυπάει ὀλόγυρα.

Τί ὥραία σκηνή! πῶς ἡ ψυχὴ ἀγάλλεται  
 Χεροπιαστὴ στὸ μάγο αὐτὸ ξεχύλισμα!  
 Νὰ τρέχη ἀκούω τὸ νεανικὸ αἶμα μου ἤρεμο,  
 Ὡ Ἀμπέλι, μὲς τίς φλέβες μου.

Μὰ οἱ λατρευτὲς χωριατοποῦλες αἴριο  
 Χαρούμενες θὰ πάρουν τὰ σταφύλια σου,  
 Κ' οἱ γλυκοὶ μοῦστοι ρόδινοι θ' ἀφρίζουνε  
 Στοῦ χωρικοῦ τὸ πάτημα.

Σὲ τερνὸ γλέντι, μὲς σὲ φίλους πάμπολλους  
 Θ' ἀστράφτη τὸ σειρόπι σου στὰ κύπελα:  
 Κ' ἐγὼ ἀπ' τίς Μοῦσες θὰ ζητήσω χάρη σου  
 Τοῦ Βαχυλίδη τ' ἄναμα.

ΓΕΝΝΑΡΗΣ 1914.

## ΣΤΟΝ ΕΝΟΤΡΙΟ ΡΩΜΑΝΟ

(ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ "ODI BARBARE")

Τάχα τὸ Πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας  
 Φτερούγιζε τὰ δυνατὰ φτερά του  
 Στὸ κεφάλι σου γύρου ὅταν τίς κόρδες  
 Ἐκρουες μὲ γλύκα

Τῆς λύρας τῆς πιστῆς; Ἡ τάχα ἡ Μοῦσα  
 Σοῦ ἐνέπνευε μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ της  
 Τὴ φλόγαν ὅπου ἀνάπνευεν ὁ Ἀλκαῖος  
 Κ' ἐπεριχοῦσε

Γύρου ἀπὸ σὲ μαγευτικὸ γνεφάκι  
Ἄπ' ἀμπροσῆς Αἰολιακῆς; Πετοῦνε  
Ἄπ' τὸ βιβλίον σου οἱ φλογερὲς στροφές σου  
Καθὼς σαῖτες,

Μ' ἤχους πετοῦνε, μαλακῆς, μὲ γέλια  
Ζωῆς Ἑλληνικῆς, γλυκῆς, σκυροτοῦσες,  
Πετοῦνε, κ' ἡ ψυχὴ ἡ ἐρωτεμένη  
Μ' ἀργὴ λάχταρα

Στὴν παιγνιδιὰρ' ἀφίνεται μαγία  
Καὶ πάει μ' αὐτὲς μὲς ἀπὸ πέλαο λάμψης  
Σὲ μακρινὰ ἀκρογιαλίας. Ἔτσι στὰ δεῖλια  
Τὰ πυρωμένα,

Στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα ἀπάνου,  
Στὰ ρόδα καὶ στὰ μύρτα, μ' ἄσπρα πέπλα  
Σέροναν χοροὺς οἱ λυγερὲς κοπέλες.  
Γυμνὲς στοὺς γύρους

Ἐσκύρτααν οἱ μορφὲς γοργῆς, μὲ χάρη,  
Μ' ἄπειρα χάρδια ἐγέλαγαν τὰ μάτια,  
Καὶ στὴν πνοῇ τῆς αὔρας κυματίζαν  
Ὁραῖα οἱ κόμεις,

Κι' Ἀχαιμένα λιβάνια ἐπεριχυῶνταν,  
Κ' ὕμνοι ὕγεροί, καὶ θεῖες μελωδίαι,  
Καὶ χαρούμενα μὲς στ' ἀμετρο κόρο,  
Κι' ἄλικες λάμψες.

ΑΛΩΝΑΡΗΣ 1914.

## ΕΛΛΑΔΑ

(ΦΑΝΤΑΣΙΑ)

Ψηλὰ σὰ λάμπ' ἡ αὐγὴ λευκὴ, καθάρια,  
Στῆς ἀνοιξῆς τὴν αὔρα τὴ ζωογόνα,  
Πέρα δ' Ὑμηττός, ἀπὸ νερὰ καὶ χόρτα  
Ὁραῖος, γελᾷ.

Σὲ μούσκλιους ὄχτους, πράσινο ποῦ σιέται  
Τσιμισίρι κ' ἡ ἱερὴ μερτιὰ τιμῆται  
Στὴν Ἰδάλια Θεά, ὃ Ἰλισσὸς κυλάει  
Μ' ἀφροὺς γαλάζιους.

Λάμπουν ὡς τόσο οἱ μαρμαρένιες ἄκρες  
Τῆς Πεντέλης, κ' ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο προβάλλει  
Ἡ Οἰνόπια χαρωπὴ μ' ἀνθοσπαρμένα  
Χωριὰ καὶ λόφους.

Μὲ φρυγαλαῖες στοές, μὲ σπάνιες στήλες,  
Μὲ μάρμαρα, ναούς, φέγγοντας νά τη!  
Στῶν ἀγαλμάτων τῆ σκιά ἢ Ἀθῆνα  
Σοβαρῆ στέκει.

Ἀσπρίζει ὁ Παρθενὸς ψηλός, στὶς στήλες  
Τὶς Ἴονικές, καὶ ζωντανὸ μὲ δόρι  
Καὶ κράνος τῷ Ἀθηνᾶς τὸ εἶδωλο βλέπει  
Πρὸς τὴν Ἀκρόπολι.

Μὰ ὁ γῆλιος βγῆκε· ἀστράφτει ὡς πάει τὸ ρέμα  
Τοῦ ποταμοῦ, κί ἀπὸ τὸ φῶς τρεμίζει,  
Καὶ στοὺς ἱεροὺς ὡς ἀντιφέγγει βράχους  
Λάμπες πετιοῦνται.

Φαίνεται ἀχνὸς στὸ Σούνιο ὁ στόλος πέρα,  
Μὲ τὰ πανιά λευκὰ καὶ ξάφνου κράζουν  
Οἱ ναυτικοὶ πὸ τὰ γερά τὰ στήθια:  
— Ἀθῆνα! Ἀθῆνα!... —

Ἐνῶ, ντυμένες κόρες μ' ἄσπρα πέπλα  
Μελαχρινές, περνοῦν στὰ Μακρινὰ Τείχη  
Ἦλο χαρά, καὶ στοὺς Ἡρώους ἐκείνους  
Πέρονουν στεφάνια.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1914.

## ΤΟΠΕΙΟ

Πίσω ἀπὸ λόφους γέρνει ὁ γῆλιος πράσινο  
Στὸ πέταμα χελιδονιῶν ποῦ ψάλλουνε,  
Καὶ τ' Ὀλύμπου τὶς ἄκρες χρυσῶνει  
Καὶ τοὺς σκάφονες κρίνα π' ἀνθίζουν.

Καίετ' ἐκεῖ κάτω ὁ ποταμὸς ροδόφωτος,  
Καὶ πράος γελάει στὸ δεῖλι, μουρμουρίζοντας,  
Μὲς στοῦ Μαΐ τὰ πράσινα δέντρα,  
Τὸ γλυκὸ στεναγμὸ τοῦ ἐρωμένου.

Τ' ἀηδόνια κλαῖν στοὺς ἴσκιους τοὺς ἀτάραγους  
Καὶ στοὺς παλιούς τοὺς πύργους τοὺς ἀμίλητους  
Στὰ πετοῦν, ποῦ τρεμίζουν,  
Τὰ λαμπρὰ τὰ μελίτσια βομβῶντας.

Στὶς κρῆνες πηγὲς τ' ἄσπρα κοπάδια στέκονται  
Χαρούμεν ἀπὸ σόνες γνέφια ἀσκώνοντας,  
Καὶ σμύγεται ὁ ἀχνὸς τῆς φλογέρας  
Μὲ βοδιῶν μουγκριτά, μὲ βελάσματα.

Καλύβι φτωχικό καπνίζει πέραθε  
Στὴ σκιά βάλανιδιάς κι' ἀχάει πὸ θόρυβο  
Τερπνό, κι' ἀπὸ γέλια παιδιῶνε,  
Κι' ἀπὸ λόγια γλυκὰ μητρικά.

Ἄπ' τὰ στρωτὰ τοῦ βουνοῦ πλάγια φύσιμα  
Ἔρχεται κάτου καὶ μὲ σφιχτὸ σύριγμα  
Μιὰ ἠχὼ π' ἐκοιμούνταν ξυπνάει  
Στὶς λογγίστιες μυρτιῆς καὶ θυμάρια.

Καὶ μὲς τὶς ἀνεμῶνες τρελλὰ παίζοντας,  
Τὸ γαλανὸ τὸ φόρεμ' ἀνεμίζοντας,  
Ἢ κόρ' ἢ σταράτη ὅλο λέει  
Τρουφερὸ ἐρωτικὸ τραγουδάκι.

## ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ρόδο γλωμό, π' ἀπ' τὶς γλοράδες βγαίνοντας  
Γελᾷς μὲ πόθο ἀτάραγο  
Στοῦ ἡλιοῦ ποῦ δνεῖ τὸ ἐρωτικὸ χαιρέτισμα  
Καὶ στέρνεις του τὴ γλύκα σου,

Γροικᾷς στὰ φύλλα ἐσὺ τὰ γλυκὰ σφύσουρα  
Ποῦ τώρα σειοῦν τὴν Ἔπαρξη;  
Τὸ ἄσμα νογᾷς ποῦ τραγουδάει ὁ Ζέφυρος  
Σ' ἐκειῆς τσ' Ἰτιῆς ἀνάμεσα;

Τρέμει ὁ μίσκος σου, νά, στὸ σβυώντας φίλημα  
Μιάς νύφης ἀγαπόμενης,  
Κ' οἱ βιολέτες ζηλέβουνε κυττάζοντας  
Τὰ θεία σου ἀναγαλιάσματα.

Τ' ἄστρο τῆς Ἀφροδίτης ἀνατέλλοντας  
Τὴν ἀχτίδα παρὰ νυμφο  
Σοῦ στέρνει, σὰν τὰ χελιδόνια ὀλόχαρα  
Τὸ ἐπιθαλάμιο ψάλουνε.

Τὰ σπουργίτι' ἀποκρίνονται τ' ἀδιάντροπα  
Μὲ τρίλους, μὲ χαρούμενες  
Λαλιές, ἀπάνου ἀπ' τὶς κλαδιῆς τῶν πέργουλων  
Καὶ τὰ σταφύλια γέβονται.

Ὁ καταρράχτης στὶς σιωπὲς τὶς πράσινες  
Τοὺς λεπτοὺς σκῶνει ἀντίλαλους  
Μ' ἄχουὺς κιθάρας ὅμοιους καὶ μὲ φλάουτου  
Σὲ γάμου προβοδίσματα...

Τοῦ αἰθέρα ἡ ἄρμονία, ὦ! πόσο μάγεμα  
Μὲς στὴ μονάζια ἐτούτηνε!  
"Ομορφοὶ πόσο ποῦν' ἐτούτ' οἱ γάμοι σου  
Παρθένα γῆς δλάκριβη!

Δὸς μου ἓνα κῦμ' ἀπὸ γαλάζιο ἀνάβρισμα  
Θεῖο τσ' Ἀφροδίτης λούλουδο·  
Μι' ἀχτίδα στὰ τραγούδια μου ἀπ' τὰ δειλία σου  
Τὰ θερμὰ δόσε Ἀπόλλωνα.

GIOSUE CARDUCCI

## CONGEDO

"Ἐτσι καθὼς φυτρώνει  
Ἡ βιολέττ' ἀπ' τοὺς πάγους καὶ τὰ κάλλη  
Τὰ ντροπαλὰ μὲ τὴ βωδιὰ προδίνει,  
Καθὼς τὸ χελιδόνι  
Στὴ φωλιά καὶ στὸ ἀγάπες γέρνει πάλι  
Μὲ τ' ἀγέρι, βλαστάρια νέα ποῦ δίνει,  
Πόθος ἐντὸς μου ἀνθίζει  
Γιὰ τραγούδια ξανά, πίστη στὴν Πλάνη·  
"Ολο ψυχὲς νά, φτάνει  
Τῶν εἰκόνων τὸ πέταμα, γυρίζει  
Στὸ πνέμα ἢ φλόγα τὸ ξυπνό, κι' ὡς τόσο  
Παλμούς, τραγούδια μοῦ ζητοῦν νὰ δώσω.

Φῶς, ποῦ τὸ νοῦ γιατρεύεις,  
Τῆς ποιήσης φῶς καὶ τ' ἔρωτα, σ' ἐσένα  
Μὲ τῆς ζωῆς τὶς φτέρυγες πετιέται  
Ἡ ψυχὴ μου. Ἀλαργεύεις  
Σὺ τῶν βουβῶν μερῶν κόμ' ἀπὸ μένα  
Τὸ γνέφι, π' ἀπ' τὴν αἴγλη σου διαλυέται.  
"Ἐτσι στὸ φῶς γελάει,  
Γλυκὸ π' ὁ γήλιος ξάφνου περιχύνει  
Στὴν κάμαρ', ἀπ' τὴν κλίνη  
"Ο ἀδύναμος καὶ στῆς ζωῆς βουτάει  
Τὰ χρώματα ὅσο ἡ κόρη ἢ ἀρρωστημένη  
Ἀντέχει τοῦ ματιοῦ κι' ἀναλαβαίνει.

Ποιὰ θλίψη στὴ δαρμένη  
Τὴν καρδιά μου ἔχω κλείσει, τὴ φοβέρα  
Τοῦ χαμοῦ σου σὰ ὑπόμεινα, ποιὰ πάθια!  
"Ἐτσι κντάει σὰν πγαίνει,  
Παρατῶντας τσ' ὀχτιές π' ἀκλούθαε πέρα  
Κι' ὁ ἀράτης πρὸς τ' ἀμμόστρατα τὰ βάθια,